

Slavko in ptički.

Stojanov Slavko, to vam je bil dečko! Še v šolo ni šodil, pa se je zanimal že za vse mogoče stvari. Vsako orodje mu je moral oče razložiti, mamin šivalni stroj je neštetokrat pretipal do podrobnosti: skratka, hotel je imeti »povsod svoj nos zraven«. Najbolj pa so ga zanimali ptički. Še preden je znal izgovarjati vse črke, je vedno s posebnim veseljem stegoval roke in prste za ptički in klical: »Joj, tiiic, joj!« Pozneje je tekal za njimi po domačem vrtu. Pozimi jim je trosil drobtine in jim nastavljal hrano.

Pa se je tudi Slavku zgodilo, kakor se ljudem večkrat zgodi, da dožive največje razočaranje ali tudi gorje vprav pri tem, kar so najbolj ljubili.

Sestra Marica je začela hoditi v šolo in mama so ji kupili novo tablico in kamenček. Tudi Slavko se je kaj kmalu seznanil s tem pisalnim orodjem. Ni pisal, ne računal, ampak risal je ptičke. Včasi so bile noge večje, ko vse ostalo telo, drugič je bil zopet kljun v primeri s telesom neznansko velik, tretjič je bil rep tolik, da ga noben ptič v resnici ne bi mogel nositi. Toda za take malenkosti se Slavko ni zmenil. Glavno mu je bilo, da je »narisal ptičko«.

Kolikokrat sta se sprla z Marico radi teh ptičkov. »Zakaj ne pusti moje tablice pri miru,« se je kregala nad mamo, ki je premalo čuvala njene stvari. Mama pa jo je navadno tolažila: »Pusti mu veselje, saj se bo naveličal, potem bo pa sam pustil.« Pa ni kazalo, da bi se naveličal.

Marica je prišla nekoč iz šole in šla na pašo. Slavko pa si zopet izposodi njeno tablico in si misli:

»Joj, ptičke bom risal!«

Brž je tablica na mizi in Slavko zaposlen z risanjem. Izpod kamenčka vstajajo ptički, lepi, skoraj kakor pravi. Polna tablica jih je. Slavko se vzravna, dvigne tablico s stegnjenimi rokami predse, pogleda postrani svoje umotvore in jih občuduje.

»Jeeej! Mami moram pokazati,« se spomni in brž skoči izza mize ter hiti s tablico in kamenčkom v roki iz sobe. »Mama, mama, glejte...«

Tedaj pa je nenadoma konec njegove sreče. Na pragu se spotakne in telebne tako nesrečno v vežo, da se tablica in kamenček zdrobita v drobne kose, na čelu pa mu zraste debela bunka. Prestrašen in žalosten gleda Slavko črepinje in se pobira s tal. »Moji ptički!« To je vse, kar more spraviti iz sebe. Še jokati je pozabil. Mama je slišala tresk in stopila v vežo.

»Ja, Slavko!« vzklikne razburjena, ko vidi, kaj se je zgodilo.

Slavko povesi glavo, zapiči svoj pogled v razbito tablico, vtakne počasi kazalec leve roke v usta, desno pa stisne na hrbtu ter jeclja:

»Ptičke sem narisal.«

Mama se spomni, kak viki in jok bo zopet, ko izve Marica, kaj je Slavko napravil. Jezna se odloči: »Zdaj ti pa res moram enkrat izbiti tvoje ptičke iz glave!« Poseže po šibi; toda koj se spomni, da nesreče ni kriv sinček, saj ga je le veselje nad »umotvori« zavedlo, da je pohitel in padel. Mama ve, da ga je nesreča s ptički in tablico huje zadela, kakor bi ga njeni udarci, zato se ji zdi prehudo, da bi ga še kaznovala, ko ga je pa vendar njegova ljubezen do ptičkov spravila v ta mučni položaj. Zato samo strogo ukaže:

»Poberi brž črepinje in jih zanesi v smetišče, da ata ne vidi, sicer ne vem, kako bo.«

In pokorno pobere Slavko črepinje in odnese na njih svoje ptičke v smetišče...

Marica je dobila novo tablico. Tudi ta je bila še večkrat porisana s ptički. Slavko je postal previdnejši, da se ne bi zopet zgodila kaka nesreča. Pa se je zgodila, še hujša od prejšnje.

Za Veliko noč so dali starši prebeliti in preslikati sobo. Snežnobeke so bile stene, le naredko posejane z majhnimi rožicami. Nekoč se Slavko zopet dolgočasi. Pa se zagleda v majhne rožice na steni in si misli, zakaj ni slikar narisal ptičkov namesto rož.

Naenkrat se začuti Slavko poklicanega, da nadomesti, kar je slikar pozabil. Brž poišče par kosov oglja, pohiti v hišo in riše.

»To je vrana,« krsti prvega ptiča. »Seveda je vrana, saj je čisto črna.« Pa še in še nadaljuje. Iz oči in vsega

obraza mu sije sreča. »Kljun, oko, rep...« sproti pripoveduje sam sebi, kaj je narisal.

Iz veže zasliši korake. Očetovi so. »Hitro še krepplje, da bodo ata videli.«

Oče res vstopi in zagleda Slavka ob steni. »Kaj delaš?« zazveni nekam čudno.

»Ptičke rišem,« odgovarja veselo Slavko in hoče zarisati še zadnji krepeljček sicer že izgotovljenemu ptičku. Tedaj pa zagrmi nad njim:

»Ti nesnaga frkolinasta!«

»Kaj delaš?« — »Ptičke rišem.«

Slavko se ustraši, da mu pade oglje iz roke. Ta hip se zave, zakaj je deležen takega pozdrava: Novo pobeljena stena in oglje na njej... To spoznanje ga zmede, da obstane pred očetom kot solnat steber. Usta napol odpre. Ne očeta, ne svoje umetnine si ne upa pogledati. Nad njim pa rohni stroga očetova beseda:

»Kaj pa misliš? Na novo smo pobelili, zdaj pa ti z ogljem črčkaš po steni. Čakaj, jaz te naučim, packa umazana!«

Oče stopi naglo v vežo. Slavko ve, zakaj: »Sedaj bo!« Hitro se stisne k steni in lica mu orose solze. Toda oče je strog. Če vzame kdaj šibo v roke, je ne odloži prej, da je »odpela par kitic«, kakor pravi.

In je tokrat tudi Slavku zapela, zapela tako žalostno pesem, da bi še menda njegovi ptički, ko bi oživel, lepše zapeli. Konec pa je bil očetov ukaz:

»Sedaj pa poklekni tje k steni in premišluj svojo neumnost!«

In Slavko je delal pokoro. Kleče je opazoval svoje ptičke in premišljeval nerazumljivo usodo, da je radi ljubih ptičkov tako kaznovan.

Franc Lasbacher.

Anka.

(Konec.)

Smrtno ranjeno so hitro odpeljali na varno, nesrečo pa sporočili tudi njeni materi. — Prestrašena in zadeta v dno duše sta v nemi žalosti oče in mati čakala, da je prišel zdravnik.

Ves up staršev je na mah izginil, ko jima je počasi odkrivaje začel razlagati:

»Težak pretres možganov, sumljiva je tudi slabost srca.«

Tiho in brez tožbe je ležala Anka; snežnobeli obrazek je kalila le rana na sencih. Ozke, tanke rokice so pa nemirno drsele po postelji, kot da bi nekaj iskale.

Mati se je sklonila nad svojim otrokom, gledala ga je s tiho, srčno bolestjo; videla je, kako se je smrt že bližala, da pritisne smrtni poljub na Ankino čelo. Zato je z nežnim materinskim glasom šepetaje vprašala:

»Otrok moj, imaš-li še kakšno željo? Ali naj pride Jezušček k tebi?«

Anka je kot v nekem polsnu razumela besede svoje mamice. V njenih očeh se je zasvetila neizrek-ljiva hvaležnost. Komaj slišno so zašepetale njene ustnice:

»Prinesite Jezuščka!«

Ko so ji povedali, da bo kmalu prišel k njej Jezus, ki ga je tako ljubila in ki je tako po njem hrepenelo njeno srce, je sklenila blede rokice in se komaj slišno zahvalila.

Nato je pa zopet tiho in mirno ležala; izgubila je zavest.